

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.15.0126.N

TAVERNE DU SABLON nv, met zetel te 8000 Brugge, Bargeweg 15,

eiseres,

vertegenwoordigd door mr. Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, Drie Koningenstraat 3, waar de eiseres woonplaats kiest,

tegen

P.T.,

verweerder.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof Gent, afdeling Brugge, van 3 april 2015.

Raadsheer Koen Mestdagh heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiseres voert in haar verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Eerste onderdeel

1. Overeenkomstig artikel 4 van de hier nog toepasselijke Wet Administratieve Geldboeten wordt overtreding van de wetten en besluiten als bedoeld in de artikelen 1 en *1bis* strafrechtelijk vervolgd, ofwel wordt een administratieve geldboete opgelegd. De administratieve geldboeten worden opgelegd door de door de Koning aangewezen ambtenaren.

Krachtens artikel 5, § 1, van die wet worden de inbreuken op de wetten of de besluiten als bedoeld in artikel 1 vervolgd bij wege van administratieve geldboete, tenzij het openbaar ministerie oordeelt dat, de ernst van de inbreuken in acht genomen, strafvervolging of de in artikel 138*bis*, § 2, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek bedoelde rechtsvordering moet worden ingesteld.

Artikel 7, § 3, van de voormelde wet bepaalt dat ingeval het openbaar ministerie afziet van strafvervolging of van de in artikel 138*bis*, § 2, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek bedoelde rechtsvordering, of verzuimt binnen de gestelde termijn van zijn beslissing kennis te geven, de ambtenaar beslist, nadat de werkgever de mogelijkheid geboden werd zijn verweermiddelen naar voren te brengen, of wegens de overtreding een administratieve geldboete moet worden opgelegd.

Overeenkomstig artikel 7, § 4, van deze wet bepaalt de beslissing van de ambtenaar het bedrag van de administratieve geldboete, is zij met redenen omkleed en wordt de beslissing bij een ter post aangetekend schrijven aan de werkgever bekendgemaakt, samen met een verzoek tot betaling van de boete binnen de door de

Koning gestelde termijn (eerste lid). De kennisgeving van de beslissing waarbij het bedrag van de administratieve geldboete wordt vastgesteld, doet de strafvordering vervallen (tweede lid). De betaling van de administratieve geldboete maakt een einde aan de vordering van de administratie (derde lid).

Overeenkomstig artikel 8, eerste lid, van die wet moet de werkgever die de beslissing van de bevoegde ambtenaar betwist op straffe van verval, binnen een termijn van twee maanden vanaf de kennisgeving van de beslissing, bij wege van een verzoekschrift beroep aantekenen bij de arbeidsrechtbank. Dit beroep schorst de uitvoering van de beslissing.

2. Uit de voormelde wetsbepalingen, noch uit enige andere wettelijke bepaling of algemeen rechtsbeginsel volgt dat de beslissing van de bevoegde ambtenaar tot het opleggen van een administratieve geldboete bekleed is met het gezag van rechterlijk gewijsde of een daarmee vergelijkbaar gezag.

De omstandigheid dat het definitief vaststaat dat aan de werkgever een administratieve geldboete is opgelegd wegens in een proces-verbaal vastgestelde feiten, heeft niet tot gevolg dat de werkgever deze feiten niet meer kan betwisten wanneer een werknemer op grond van die feiten een burgerlijke rechtsvordering instelt.

3. Het arrest stelt vast dat ten gevolge van een proces-verbaal van 16 augustus 2007 dat tegen de eiseres werd opgesteld na een klacht van de verweerder wegens de niet-betaling van overuren, de FOD WASO, directie van de administratieve geldboeten, bij beslissing van 4 juni 2009 een administratieve geldboete van 2.925,00 euro heeft opgelegd aan de eiseres, onder meer wegens onjuiste vermelding op de individuele rekening van de verweerder van het aantal gepresteerde normale arbeidsuren en het aantal arbeidsuren waarvoor overloon verschuldigd is en wegens het niet-betalen, aan de verweerder, van overwerk tegen een bedrag dat ten minste 50 pct. hoger is dan het gewone loon.

Het stelt verder vast dat de eiseres geen verweermiddelen had ingediend bij de FOD WASO en evenmin de beslissing van 4 juni 2009 bij de arbeidsrechtbank heeft bestreden binnen de twee maanden na de kennisgeving, zodat die beslissing definitief is.

4. Het arrest oordeelt dat de omstandigheid dat de voormelde beslissing definitief is niet alleen tot gevolg heeft dat de strafvordering voor de feiten is komen te vervallen, maar ook dat de eiseres de feiten waarvoor de administratieve geldboete werd opgelegd, meer in het bijzonder het niet-betalen van het loon en de toeslag voor de gepresteerde overuren, niet meer kan betwisten in de door de verweerder voor de burgerlijke rechter ingestelde vordering die op deze inbreuken is gestoeld. Het arrest kent aldus aan de beslissing van de bevoegde ambtenaar waarbij een administratie geldboete werd opgelegd, een gezag toe die zij niet heeft.

Het verantwoordt op die grond niet naar recht zijn beslissing dat de vordering van de verweerder, gesteund op het verschil tussen de gepresteerde uren zoals die voorkomen op de kopies van de prikkaarten voor de maanden mei 2006 tot en met september 2006 en de uren vermeld op de individuele rekening van 2006, moet worden toegekend voor het bedrag van 12.008,06 euro.

Het onderdeel is gegrond.

Overige grieven

5. De overige grieven kunnen niet tot ruimere cassatie leiden.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest in zoverre het oordeelt over de vordering tot betaling van achterstallig loon en overloontoeslag voor de maanden mei 2006 tot en met september 2006 en uitspraak doet over de kosten.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Houdt de kosten aan en laat de beslissing daaromtrent aan de feitenrechter over.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het arbeidshof Antwerpen.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Beatrijs Deconinck, als voorzitter, sectievoorzitter Alain Smetryns, en de raadsheren Koen Mestdagh, Geert Jocqué en Antoine

Lievens, en in openbare rechtszitting van 21 november 2016 uitgesproken door sectievoorzitter Beatrijs Deconinck, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Vanessa Van de Sijpe.

V. Van de Sijpe

A. Lievens

G. Jocqué

K. Mestdagh

A. Smetryns

B. Deconinck

25066/W/10

VOORZIENING IN CASSATIE

Aan het Hof van Cassatie van België

5

geeft te kennen:

10

de naamloze vennootschap TAVERNE DU SABLON, met zetel te 8000 BRUGGE, aan de Bargeweg 15 en met ondernemingsnummer 0417.102.176, eiseres tot cassatie,

vertegenwoordigd door de ondergetekende, Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, aan de Drie Koningenstraat 3, waar keuze van woonplaats wordt gedaan,

15

wat volgt.

20

De eiseres, voornoemd, verklaart hierbij zich in cassatie te voorzien tegen het hieronder nader omschreven arrest en cassatieberoep aan te tekenen tegen de hieronder nader aangewezen partij.

**I. BESTREDEN UITSPRAAK EN PARTIJ WAARTEGEN CASSATIE-
BEROEP WORDT AANGETEKEND**

25

Dit cassatieberoep is gericht tegen het arrest dat op 3 april 2015 door de achtste kamer van het arbeidshof te Gent, afdeling Brugge, op tegenspraak werd gewezen in de zaak, ingeschreven op de algemene rol onder het nummer 2014/AR/71, van de eiseres, als geïntimeerde, tegen:

30

P.T.,
toen appellant, thans verweerder in cassatie,

en tegen die verwerende partij.

35 Deze voorziening in cassatie is gesteund op de volgende middelen en conclusie.

II. FEITEN EN RETROACTA VAN DE PROCEDURE

40 1. Op 12 september 2005 trad de verweerder als nachtportier in dienst van de eiseres met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd.

Op 29 oktober 2006 beëindigde de eiseres de arbeidsovereenkomst.

45 De verweerder legde klacht neer bij de Algemene directie Toezicht op de sociale wetten van de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal overleg (hieronder afgekort als FOD WASO) wegens de niet betaling van loon voor overwerk.

50 Bij proces-verbaal van 26 augustus 2007 stelde de sociaal inspecteur het volgende vast:

55 *“De visu aan de hand van de kopies van de prikklokkaarten en bevestigd door de verklaring van [de verweerder] stelde ik vast dat [de verweerder] in mei 2006 in totaal 254,67 u had gepresteerd, in juni 2006 281,75 u, in juli 2006 339,55 uur, in augustus 2006 314,30 u en in september 2006, 428,50 u. Inkelberghe Jaak bevestigde dat deze prikklokkaarten uit de prikklok van zijn onderneming kwamen.*

60 *De visu aan de hand van de individuele rekening van 2006 van [de verweerder] stelde ik vast dat er voor mei 2006, 129,2 gewerkte uren aangegeven waren, voor juni 129,2 gewerkte uren, voor juli 159,6 gewerkte uren, voor augustus 159,6 gewerkte uren en voor september 167,2 gewerkte uren.*

65 *Bijgevolg pleegde Inkelberghe Jaak een inbreuk op artikel 4 § 1, 2 van het koninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978 betreffende het bijhouden van sociale documenten en de artikelen 16 § 1, 5° c) en d) en 17,3° van het koninklijk besluit van 8 augustus 1980 betreffende het bijhouden van sociale documenten.”*

70 *“De visu aan de hand van de kopies van de prikklokkaarten en bevestigd door de verklaring van [de verweerder] stelde ik vast dat [de verweerder] overuren had gepresteerd in mei, juni, juli, augustus en september 2006. De visu aan*

75 *de hand van de individuele rekening van 2006 van [de verweerder] stelde ik vast dat er geen overuren met een toeslag van ten minste 50% berekend waren. Aan de hand van de verklaring van [de verweerder] en van Inkelberghe Jaak stelde ik vast dat er evenmin overuren betaald waren.*

Bijgevolg pleegde Inkelberghe Jaak een inbreuk op artikel 29 § 1 eerste zin van de Arbeidswet van 16 maart 1971.”

80 Bij brief van 1 april 2009 meldde de arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brugge dat de zaak werd meegedeeld aan de Directeur-generaal van de Directie Administratieve Geldboeten bij de FOD WASO.

85 Bij *beslissing* van 4 juni 2009 legde de FOD WASO aan de eiseres een administratieve boete op van 2.950 euro o.m. wegens het vermelden van onjuiste gegevens op de individuele rekening van de verweerder, meer bepaald door het onjuist vermelden van het aantal gepresteerde normale arbeidsuren en het aantal arbeidsuren waarvoor overloon verschuldigd is en wegens het niet betalen van overwerk tegen een bedrag dat tenminste 50 % hoger is dan het gewone loon.

90 De eiseres stelde geen beroep in tegen die beslissing bij de arbeidsrechtbank, maar betaalde de haar opgelegde administratieve boete.

95 2. Bij *verzoekschrift* van 23 oktober 2007 vorderde de verweerder onder meer de veroordeling van de eiseres tot betaling van 14.210,95 euro achterstallig brutoloon voor overuren gepresteerd van mei tot en met oktober 2006.

100 In haar conclusie van 23 oktober 2009 stelde de eiseres in ondergeschikte orde bij wijze van tussenvordering een burgerlijke valsheidsvordering.

105 Bij *vonnis* van 6 oktober 2009 verklaarde de arbeidsrechtbank te Brugge de vorderingen ontvankelijk, schortte zij de hoofdvordering op tot na de uitspraak over de tussenvordering wegens valsheid en beval zij de persoonlijke verschijning van de partijen.

Bij *vonnis* van 23 april 2013 verklaarde de arbeidsrechtbank te Brugge de valsheidsvordering ongegrond. Volgens de arbeidsrechtbank bewijzen de door de verweerder voorgelegde prikkaarten evenwel niet dat hij de beweerde overuren

110 zou hebben gepresteerd met goedkeuring van de eiseres, zodat de vordering van de verweerder werd afgewezen als ongegrond.

Tegen dat vonnis tekende de verweerder *hoger beroep* aan.

115 Bij *arrest* van 3 april 2015 verklaart het arbeidshof te Gent de vordering van de verweerder gedeeltelijk gegrond en veroordeelt het de eiseres tot betaling van 12.008,06 euro achterstallig loon en toeslag overloon voor de maanden mei tot en met september 2006, meer de interest. Het arbeidshof beslist dat de eiseres de feiten waarvoor de administratieve geldboete werd opgelegd, niet meer kan betwisten, dat het proces-verbaal van 16 augustus 2007 het bewijs oplevert van
120 het daarin vermelde aantal gepresteerde overuren en dat de verweerder niet meer hoeft te bewijzen dat die overuren werden gepresteerd op verzoek en/of met de goedkeuring van de eiseres.

125 Tegen dat arrest voert de eiseres het volgende middel tot cassatie aan.

NIET VERBETERDE KOPIE

III. MIDDELEN

Enig middel

130 MIDDEL

Geschonden wettelijke bepalingen

- 135 - artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek,
- de artikelen 1, 1°, c), 1, 8°, a), 1, 9°, A, f), 4 t.e.m. 8, van de wet van 30 juni 1971 betreffende de administratieve geldboeten toepasselijk in geval van inbreuk op sommige sociale wetten, zoals van toepassing vóór de opheffing van die wet door de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek,
- 140 - artikel 9 van de wet van 16 november 1972 betreffende de arbeidsinspectie, zoals van toepassing vóór de opheffing van die wet door de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek,
- de artikelen 11, eerste lid, en 42, 1°, van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, dat laatste artikel zoals van toepassing vóór de opheffing ervan door de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek,
- 145 - artikel 29, § 1, eerste lid en 53, 3 van de Arbeidswet van 16 maart 1971, dat laatste artikel zoals van toepassing vóór de opheffing ervan door de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek,
- 150 - de artikelen 4, § 1, 2 en 5, eerste lid, en 11 van het koninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978 betreffende het bijhouden van sociale documenten, dat laatste artikel zoals van toepassing vóór de opheffing ervan door de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek,
- de artikelen 16, § 1, 5°, c) en d) en 17, 3°, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1980 betreffende het bijhouden van sociale documenten,
- 155 - het algemeen rechtsbeginsel van het gezag van het strafrechtelijk gewijsde ten aanzien van de burgerlijke rechter, zoals dit besloten ligt in artikel 4 van de Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering,
- het algemeen rechtsbeginsel dat afstand van een recht niet wordt vermoed en enkel kan worden afgeleid uit feiten of handelingen die voor geen andere uitlegging vatbaar zijn.
- 160

Aangevochten beslissing

165 In de bestreden beslissing verklaart het arbeidshof het hoger beroep van de ver-
weerder gedeeltelijk gegrond en veroordeelt het de eiseres tot betaling van
12.008,06 euro achterstallig loon en toeslag overloon voor de maanden mei tot en
met september 2006. Het neemt die beslissing op grond van alle vaststellingen en
motieven waarop zij steunt en die hier beschouwd worden integraal te zijn herno-
men en in het bijzonder de volgende:

170

*"4.2.2. Er dient te worden vastgesteld dat er op 16 augustus 2007 proces-
verbaal onder nrs. BGO/2007/236, BGO/2007/237 en BGO/2007/238 werd
opgesteld door de algemene directie toezicht op de sociale wetten, directie
Brugge, van de F.O.D. W.A.S.O. lastens [de eiseres] en Jaak Inkelberghe,
175 afgevaardigd bestuurder van [de eiseres], ingevolge de klacht van [de ver-
weerder] wegens onder meer de niet betaling van overuren.*

*De sociaal controleur stelde in het proces-verbaal van 16 augustus 2007
het volgende vast.*

180

"De visu aan de hand van de kopies van de prikklokkaarten en bevestigd
door de verklaring van [de verweerder] stelde ik vast dat [de verweerder]
in mei 2006 in totaal 254,67 u had gepresteerd, in juni 2006 281,75 u, in
juli 2006 339,55 uur, in augustus 2006 314,30 u en in september 2006,
185 428,50 u. Inkelberghe Jaak bevestigde dat deze prikklokkaarten uit de
prikklok van zijn onderneming kwamen.

190

De visu aan de hand van de individuele rekening van 2006 van [de ver-
weerder] stelde ik vast dat er voor mei 2006, 129,2 gewerkte uren aan-
gegeven waren, voor juni 129,2 gewerkte uren, voor juli 159,6 gewerkte
uren, voor augustus 159,6 gewerkte uren en voor september 167,2 ge-
werkte uren.

195

Bijgevolg pleegde Inkelberghe Jaak een inbreuk op artikel 4 § 1, 2 van
het koninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978 betreffende het bijhouden
van sociale documenten en de artikelen 16 § 1, 5° c) en d) en 17,3° van
het koninklijk besluit van 8 augustus 1980 betreffende het bijhouden van
sociale documenten."

200 “De visu aan de hand van de kopies van de prikklokkaarten en bevestigd
door de verklaring van [de verweerder] stelde ik vast dat [de verweerder]
overuren had gepresteerd in mei, juni, juli, augustus en september 2006.
De visu aan de hand van de individuele rekening van 2006 van [de ver-
weerder] stelde ik vast dat er geen overuren met een toeslag van ten
205 minste 50% berekend waren. Aan de hand van de verklaring van [de
verweerder] en van Inkelberghe Jaak stelde ik vast dat er evenmin over-
uren betaald waren.

210 Bijgevolg pleegde Inkelberghe Jaak een inbreuk op artikel 29 § 1 eerste
zin van de Arbeidswet van 16 maart 1971.”

*De arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brugge heeft met brief van 1
april 2009 gemeld dat de zaak werd meegedeeld aan de Directeur-
Generaal van de Directie Administratieve Geldboeten bij de FOD WASO.*

215 *Ten gevolge daarvan heeft de FOD W.A.S.O., directie van de administra-
tieve geldboeten, aan [de eiseres] met brief van 4 juni 2009 een administra-
tieve geldboete opgelegd van 2.925,00 euro wegens o.m. het vermelden
van onjuiste gegevens op de individuele rekening van [de verweerder] meer
220 bepaald door het onjuist vermelden van het aantal gepresteerde normale
arbeidsuren en het aantal arbeidsuren waarvoor overloon verschuldigd is
(tenlastelegging F, strafbaar gesteld door artikel 11, § 1 eerste lid, 1°, f ko-
ninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978) en wegens het niet betalen van
overwerk tegen een bedrag dat ten minste 50% hoger is dan het gewone
225 loon aan [de verweerder] (tenlastelegging G, strafbaar gesteld door artikel
53,3° wet 16 maart 1971) [...]*

230 *[De eiseres] heeft hiertegen binnen de maand geen verweermiddelen inge-
diend en evenmin deze beslissing binnen de twee maand na de kennisge-
ving bestreden voor de arbeidsrechtbank zodat deze beslissing definitief is.*

235 *Dit heeft tot gevolg dat de strafvordering voor deze feiten is komen te ver-
vallen alsmede dat [de eiseres] de feiten waarvoor deze administratieve
geldboete werd opgelegd, meer in het bijzonder het niet betalen van het
loon en de toeslag voor de gepresteerde overuren, niet meer kan betwisten
in de vordering van [de verweerder] voor de burgerlijke rechter die is ge-
stoeld op deze inbreuk(en).*

240 4.2.3. *Waar blijktens het voornoemd proces-verbaal van 16 augustus 2007 de vaststelling door de sociaal inspecteur van het niet betalen door [de eiseres] van het loon en van het overloon voor de overuren gepresteerd door [de verweerder] vanaf mei 2006 tot en met september 2006 werd gedaan middels de door [de verweerder] voorgelegde kopies van de prikkaarten, kan [de eiseres] thans, gelet op de voornoemde definitieve administratieve beslissing van 4 juni 2009, die op grond van die vaststelling werd genomen,*
245 *evenmin nog aanvoeren dat deze kopies van de prikkaarten van de maanden mei tot en met september 2006 een ongeoorloofd bewijs vormen en door (intellectuele) valsheid zouden zijn aangetast.*

250 [De verweerder] heeft hierdoor het bewijs geleverd dat hij tijdens de maanden mei tot en met september 2006 overuren heeft gepresteerd voor [de eiseres].

4.2.4. [...]

255 *Vermits in het proces-verbaal van 16 augustus 2007 door de sociaal inspecteur melding werd gemaakt van het aantal uren dat [de verweerder] heeft gepresteerd in de maanden mei 2006 tot en met september 2006 is tevens het bewijs geleverd van het aantal gepresterde overuren waarvoor hij vergoeding heeft gevorderd voor die maanden.*

260 *Gelet op de hiervoor ontwikkelde overwegingen leidt dit er eveneens toe dat [de verweerder] het bewijs niet meer hoeft te leveren dat deze overuren werden gepresteerd op verzoek en/of met de goedkeuring van [de eiseres].*

265 *De vordering van [de verweerder], gesteund op het verschil tussen de gepresterde uren zoals die voorkomen op de kopies van de prikkaarten voor de maanden mei 2006 tot en met september 2006 en de uren vermeld op de individuele rekening van 2006 dient dan ook te worden toegekend voor het bedrag van 12.008,06 euro.”*

270 (p. 6 t.e.m. p. 8 van het arrest).

Grievan

- 275 - Artikel 4, § 1, 2° van het koninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978 betreffende het bijhouden van sociale documenten legt de verplichting op tot het bijhouden van een individuele rekening.

280 Krachtens artikel 16, § 1, 5°, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1980 betreffende het bijhouden van sociale documenten vermeldt de individuele rekening betreffende de sommen betaald of verschuldigd aan de werknemers, per uitbetalingsperiode, onder meer de volgende loonbestanddelen :

- 285 c. het aantal normale arbeidsuren, namelijk die waarvoor geen verhoging van het loon verschuldigd is krachtens [artikel 29](#) van de arbeidswet van 16 maart 1971;
- d. het aantal arbeidsuren per dag, indien dit aantal nodig is om de verhoging van het loon te berekenen, verschuldigd krachtens [artikel 29](#) van de arbeidswet van 16 maart 1971.

290 De voornoemde gegevens worden overeenkomstig artikel 17, 3°, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1980 door de werkgever op de individuele rekening vermeld :

- a. ofwel uiterlijk op het ogenblik waarop het loon eisbaar is;
- b. ofwel op de gewone betaaldag, indien de werknemer voor de afgelopen betaalperiode geen recht heeft op loon.

300 Overeenkomstig artikel 11, § 1, eerste lid, 1°, f), van het koninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978 betreffende het bijhouden van sociale documenten, zoals van toepassing vóór de opheffing van dat artikel door artikel 109, 31°, a), van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek, in werking getreden met ingang van 1 juli 2011, worden de werkgever, zijn aangestelden of lasthebbers die dit document onvolledig of onjuist hebben opgemaakt, gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van 26 tot 500 euro, of met één van die straffen alleen.

- 305 - Artikel 11, eerste lid, van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, hieronder afgekort als Loonbeschermingswet, bepaalt dat wanneer de dienstbetrekking een einde neemt, het nog verschuldigde loon onverwijld moet worden uitbetaald en uiterlijk op de eerste

310 betaaldag die volgt op de datum waarop de dienstbetrekking eindigt, onverminderd, wat betreft de handelsvertegenwoordigers, het bepaalde in de wet tot instelling van hun statuut.

315 Vóór zijn opheffing door artikel 109, 19°, b), van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek bepaalde artikel 42, 1°, van de Loonbeschermingswet dat de werkgever, zijn aangestelden of lasthebbers die zich schuldig hebben gemaakt aan overtreding van artikel [11](#), worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een maand en met geldboete van 26 tot 500 euro of met een van die straffen alleen.

320 - Krachtens artikel 29, § 1, van de Arbeidswet van 16 maart 1971, hieronder afgekort als Arbeidswet, wordt overwerk betaald tegen een bedrag dat ten minste 50 percent hoger is dan het gewone loon. Deze vermeerdering bedraagt 100 percent voor overwerk op zondag of op de rustdagen toegekend krachtens de wetgeving op de betaalde feestdagen.

325 De werkgever, zijn aangestelden of lasthebbers die deze bepaling niet naleven, werden overeenkomstig artikel 53, 3° van de Arbeidswet, vóór de opheffing van dat artikel door artikel 109, 23°, a), van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek, gestraft met een gevangenisstraf van 330 acht dagen tot een maand en met een geldboete van 26 tot 500 euro of met een van die straffen alleen.

335 - Het algemeen rechtsbeginsel van het gezag van het strafrechtelijk, zoals dit besloten ligt in artikel 4 van de Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, houdt in dat de burgerlijke rechter gebonden is door beslissingen van de strafrechter.

Eerste onderdeel

340 1.1. Voordat de wet van 30 juni 1971 betreffende de administratieve geldboeten toepasselijk in geval van inbreuk op sommige sociale wetten, hieronder afgekort als de Wet Administratieve Geldboeten, werd opgeheven door artikel 109, 26°, van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek, bepaalde artikel 1, 1°, c), van die wet dat de werkgever die de bepalingen van artikel 29

345 van de Arbeidswet niet naleeft, een administratieve geldboete kan oplopen van
50 tot 1250 euro, voor zover de feiten voor strafvervolgning vatbaar zijn.

Hetzelfde gold, overeenkomstig artikel 1, 8°, a), van de Wet Administratieve
Geldboeten, voor de werkgever die zich schuldig heeft gemaakt aan de overtre-
350 ding bedoeld bij artikel 42, 1°, van de Loonbeschermingswet en, overeenkomstig
artikel 1, 9°, A), f), van de Wet Administratieve Geldboeten, voor de werkgever
die het in artikel 4, § 1, 2, van het koninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978 be-
treffende het bijhouden van sociale documenten en de uitvoeringsbesluiten ervan
voorgeschreven document onvolledig of onjuist heeft opgemaakt.

355

1.2. Overeenkomstig artikel 4 van de Wet Administratieve Geldboeten wordt de
overtreding van de wetten en besluiten als bedoeld in de artikelen 1 en 1bis straf-
rechtelijk vervolgd, ofwel wordt een administratieve geldboete opgelegd. De ad-
ministratieve geldboeten worden opgelegd door de door de Koning aangewezen
360 ambtenaren.

Artikel 5, § 1, van de Wet Administratieve Geldboeten bepaalde dat de inbreuken
op de wetten of de besluiten bedoeld in de artikelen 1 of 1 bis, behalve de in § 2
bedoelde inbreuk, worden vervolgd bij wege van administratieve geldboete, tenzij
365 het openbaar ministerie oordeelt dat, de ernst van de inbreuken in acht genomen,
strafvervolgning (of de in artikel 138bis, § 2, eerste lid, van het Gerechtelijk Wet-
boek bedoelde rechtsvordering) moet ingesteld worden.

Overeenkomstig artikel 6 van de Wet Administratieve geldboeten wordt een
370 exemplaar van het proces-verbaal waarbij de overtreding is vastgesteld, aan de
door de Koning aangewezen ambtenaar toegezonden. Afschrift ervan wordt aan
de werkgever meegedeeld in dezelfde termijnen als die bepaald in de bij de artike-
len 1 en 1bis bedoelde wetten.

375 Artikel 7, § 1, van de Wet Administratieve Geldboeten bepaalde, vóór de ophef-
fing van die wet door de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Straf-
wetboek, dat het openbaar ministerie in het bij artikel 5, § 1, bedoelde geval be-
schikt over een termijn van twee maanden te rekenen van de dag van ontvangst
van het proces-verbaal om van zijn beslissing omtrent het al dan niet instellen
380 van strafvervolgning kennis te geven aan de door de Koning aangewezen ambte-
naar.

Ingeval het openbaar ministerie van strafvervolging afziet of verzuimt binnen de gestelde termijn van zijn beslissing kennis te geven, beslist de ambtenaar, overeenkomstig artikel 7, § 3, van de Wet Administratieve Geldboeten, nadat de werkgever de mogelijkheid geboden werd zijn verweermiddelen naar voren te brengen, of wegens de overtreding een administratieve geldboete moet worden opgelegd.

Overeenkomstig artikel 7, § 4, eerste lid, van de Wet Administratieve Geldboeten bepaalt de beslissing van de ambtenaar om een administratieve geldboete op te leggen het bedrag van de administratieve geldboete en is zij met redenen omkleed. De beslissing wordt bij een ter post aangetekend schrijven aan de werkgever bekendgemaakt, samen met een verzoek tot betaling van de boete binnen de door de Koning gestelde termijn.

Krachtens het tweede lid van artikel 7, § 4, van de Wet Administratieve Geldboeten doet de kennisgeving van de beslissing waarbij het bedrag van de administratieve geldboete wordt vastgesteld, de strafvordering vervallen.

Luidens het derde lid van artikel 7, § 4, van de Wet Administratieve Geldboeten maakt de betaling van de administratieve geldboete een einde aan de vordering van de administratie.

Artikel 8, eerste lid, van de Wet Administratieve Geldboeten bepaalde, vóór de opheffing van die wet door de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek, dat de werkgever die de beslissing van de bevoegde ambtenaar betwist, op straffe van verval binnen een termijn van twee maanden vanaf de kennisgeving van de beslissing, bij wege van een verzoekschrift beroep aantekent bij de arbeidsrechtbank. Dit beroep schorst de uitvoering van de beslissing.

1.3. Uit het laatstgenoemde artikel volgt dat wanneer de bevoegde ambtenaar, eventueel nadat de werkgever zijn verweermiddelen heeft naar voren gebracht, heeft beslist een administratieve boete op te leggen, die beslissing niet meer voor de arbeidsrechtbank kan worden betwist wanneer sinds de kennisgeving van die beslissing twee maanden verstreken zijn, zodat die beslissing houdende het opleggen van een administratieve geldboete na die termijn “definitief” is geworden.

Uit geen van de hierboven beschreven wettelijke bepalingen, noch uit de samenleving daarvan, blijkt evenwel dat de beslissing van de bevoegde ambtenaar tot het

opleggen van een administratieve boete bekleed is met het gezag van rechterlijk gewijsde of met enig daarmee gelijkstaand gezag. Het algemeen rechtsbeginsel van het gezag van het strafrechtelijk, zoals dit besloten ligt in artikel 4 van de Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, houdt inderdaad in dat de burgerlijke rechter gebonden is door beslissingen van de *strafrechter*.

De omstandigheid dat definitief vaststaat dat wegens de in een proces-verbaal vastgestelde feiten aan de werkgever een administratieve boete wordt opgelegd, houdt dan ook niet in dat die feiten definitief zijn vastgesteld op civielrechtelijk vlak, in die zin dat de werkgever ze niet meer kan betwisten wanneer de werknemer op grond van die feiten een vordering instelt voor de burgerlijke rechter.

Het niet-bestrijden, door de werkgever, van de beslissing over zijn administratieve vervolging, door niet vooraf zijn verweermiddelen mee te delen aan de bevoegde ambtenaar en/of door tegen de opgelegde administratieve boete geen beroep aan te tekenen bij de arbeidsrechtbank, kan evenmin worden beschouwd als een afstand van zijn recht om, m.b.t. de feiten waarvoor de administratieve boete werd opgelegd, betwisting te voeren wanneer tegen hem een burgerlijke vordering wordt gesteld die op die feiten is gesteund.

De afstand van een recht moet immers strikt worden geïnterpreteerd en kan slechts worden afgeleid uit feiten die niet voor een andere interpretatie vatbaar zijn, terwijl het niet-meedelen van verweermiddelen of het niet-instellen, door de werkgever, van beroep tegen de beslissing waarbij hem een administratieve geldboete wordt opgelegd, evengoed het resultaat kan zijn van zaken als overmacht, een administratieve vergissing of nalatigheid of een afweging van de kostprijs van het indienen van dat beroep tegenover het bedrag van de administratieve boete.

Wat voorafgaat, geldt des te meer aangezien de bevoegde ambtenaar overeenkomstig artikel 1ter van de Wet Administratieve Geldboeten, zoals van toepassing vóór de opheffing van die wet door de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek, een administratieve geldboete kon opleggen onder de in de artikelen 1 en 1bis vermelde minimumbedragen wanneer verzachtende omstandigheden aanwezig zijn, hij op grond van artikel 1quater van die wet ook geheel of gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de betaling van de geldboete kon toekennen en de artikelen 11 en 12 van de Wet Administratieve Geldboeten voorzien in maximumbedragen ingeval van overtredingen t.a.v. meerdere personen of samenloop van overtredingen.

460

1.4. Het arbeidshof citeert het proces-verbaal van 16 augustus 2007, opgesteld las- tens de eiseres als gevolg van de klacht van de verweerder wegens de niet-betaling van overuren en stelt vast dat:

- 465 - de FOD WASO, directie van de administratieve geldboeten, als gevolg daar- van met een brief van 4 juni 2009 aan de eiseres een administratieve geldboe- te heeft opgelegd van 2.925,00 euro, o.m. wegens het vermelden van onjuiste gegevens op de individuele rekening van de verweerder, meer bepaald door het onjuist vermelden van het aantal gepresteerde normale arbeidsuren en het aantal arbeidsuren waarvoor overloon verschuldigd is (tenlastelegging F, 470 strafbaar gesteld door artikel 11, § 1 eerste lid, 1°, f), van het koninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978) en wegens het niet-betalen, aan de verweerder, van overwerk tegen een bedrag dat ten minste vijftig procent hoger is dan het gewone loon (tenlastelegging G, strafbaar gesteld door artikel 53, 3°, van de wet van 16 maart 1971),
- 475 - de eiseres hiertegen binnen de maand geen verweermiddelen heeft ingediend en die beslissing evenmin binnen de twee maanden na de kennisgeving heeft bestreden voor de arbeidsrechtbank, zodat die beslissing definitief is.

Door te oordelen dat dit niet alleen voor gevolg heeft dat de strafvordering voor 480 deze feiten is komen te vervallen, maar ook dat de eiseres de feiten waarvoor de administratieve geldboete werd opgelegd, meer in het bijzonder het niet-betalen van het loon en de toeslag voor de gepresteerde overuren, niet meer kan betwisten in de vordering van de verweerder voor de burgerlijke rechter die op die in- breuk(en) is gesteund, kent het arbeidshof aan de beslissing tot het opleggen van 485 een administratieve geldboete een gezag van rechterlijk gewijsde of een daarmee gelijkstaand gezag toe, die zij niet heeft en verantwoordt het zijn beslissing niet naar recht (schending van de artikelen artikelen 1, 1°, c), 1, 8°, a), 1, 9°, A), f), 4 t.e.m. 8, van de wet van 30 juni 1971 betreffende de administratieve geldboeten toepasselijk in geval van inbreuk op sommige sociale wetten, zoals van toepassing 490 vóór de opheffing van die wet bij wet van 6 juni 2010, de artikelen 11, eerste lid, en 42, 1°, van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werk- nemers, dat laatste artikel vóór de opheffing ervan bij wet van 6 juni 2010, artikel 29, § 1, eerste lid en 53, 3°, van de Arbeidswet van 16 maart 1971, dat laatste artikel vóór de opheffing ervan bij wet van 6 juni 2010, de artikelen 4, § 1, 2 en 5, eerste lid, en 11 van 495 het koninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978 betreffende het bijhouden van so- ciale documenten, dat laatste artikel vóór de opheffing ervan bij wet van 6 juni 2010, de arti- kelen 16, § 1, 5°, c) en d) en 17, 3°, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1980 betreffende het bijhouden van sociale documenten en het algemeen rechts-

500 beginsel van het gezag van het strafrechtelijk, zoals dit besloten ligt in artikel 4 van de Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering).

505 In zover het arbeidshof met de hierboven beschreven overwegingen aanneemt dat de eiseres afstand heeft gedaan van haar recht om de feiten waarvoor de administratieve boete werd opgelegd, in het kader van een tegen haar gestelde burgerlijke vordering te betwisten, schendt het bovendien het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk afstand van recht niet wordt vermoed en enkel kan worden afgeleid uit feiten die voor geen enkele andere uitlegging vatbaar zijn, aangezien uit door het arbeidshof vastgestelde feiten, met name het feit dat de eiseres bij de bevoegde ambtenaar geen verweermiddelen indiende en dat zij de beslissing tot het opleggen van een administratieve boete niet bestreed voor de arbeidsrechtbank, niet noodzakelijk dient te worden afgeleid dat zij van het voornoemde recht afstand deed.

Conclusie

515 Het arbeidshof beslist niet wettig dat de vordering van de verweerder gesteund op het verschil tussen de gepresteerde uren zoals die voorkomen op de kopies van de prikkaarten voor de maanden mei 2006 tot en met september 2006 en de uren vermeld op de individuele rekening van 2006, moet worden toegekend voor het bedrag van 12.008,06 euro, verklaart het hoger beroep van de verweerder niet wettig gedeeltelijk gegrond en veroordeelt de eiseres niet wettig tot betaling van 12.008,06 euro achterstallig loon en toeslag overloon, meer de interest (schending van alle in de aanhef van het middel als geschonden aangewezen wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen, met uitzondering van artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en 870 van het Gerechtelijk Wetboek en van artikel 9, eerste lid, van de wet van 16 november 1972 betreffende de arbeidsinspectie, zoals van toepassing vóór de opheffing van die wet door artikel 109, 28°, van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek).

Tweede onderdeel

530

2.1. Overeenkomstig artikel 9, eerste lid, van de wet van 16 november 1972 betreffende de arbeidsinspectie, hieronder afgekort als Arbeidsinspectiewet, zoals van toepassing vóór de opheffing van die wet door artikel 109, 28°, van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek, hebben de sociale inspecteurs het

535 recht waarschuwingen te geven, voor de overtreder een termijn te bepalen om
zich in regel te stellen en processen-verbaal op te maken.

Krachtens het tweede lid van artikel 9 van de Arbeidsinspectiewet hebben die
processen-verbaal, opgesteld door de inspectiediensten, bewijskracht tot het te-
540 gendeel bewezen is voor zover een afschrift ervan ter kennis wordt gebracht van
de overtreder en, in voorkomend geval, van zijn werkgever, binnen een termijn
van veertien dagen die een aanvang neemt de dag na de vaststelling van de
overtreding.

545 De processen-verbaal die zijn opgesteld en verzonden overeenkomstig artikel 9
van de Arbeidsinspectiewet leveren aldus, behoudens bewijs van het tegendeel,
het bewijs op van de materiële vaststellingen die de verbalisanten daarin, binnen
de perken van hun bevoegdheid, hebben gedaan.

550 De bewijswaarde van het proces-verbaal tot het bewijs van het tegendeel geldt
evenwel niet voor de in het proces-verbaal vermelde stukken aan de hand waar-
van de verbalisant de inbreuken heeft vastgesteld. Zij belet dan ook niet dat wan-
neer de overtreder of zijn werkgever aanvoert dat die stukken een ongeoorloofd
bewijs vormen en door (intellectuele) valsheid zijn aangetast, de rechter de be-
555 wijswaarde van die stukken dient te waarderen, zonder dat hij zich daarbij uitslui-
tend kan steunen op de wettelijke bewijswaarde van het proces-verbaal zelf.

De in artikel 9, tweede lid, van de Arbeidsinspectiewet beschreven bijzondere
bewijswaarde van het proces-verbaal wordt verder niet beïnvloed door de om-
560 standigheid dat de beslissing van de bevoegde ambtenaar om overeenkomstig
artikel 7, § 3, van de Wet Administratieve Geldboeten, zoals van toepassing vóór de
opheffing van die wet door de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwet-
boek, een administratieve geldboete op te leggen wegens de in het proces-
verbaal vastgestelde overtreding, definitief is geworden omdat tegen die beslis-
565 sing geen beroep meer kan worden ingesteld voor de arbeidsrechtbank overeen-
komstig artikel 8 van de Wet Administratieve Geldboeten.

2.2. Door te beslissen dat, gelet op de definitieve administratieve beslissing van 4
juni 2009 tot het opleggen van een administratieve geldboete wegens het onjuist
570 vermelden, op de individuele rekening van de verweerder, van het aantal gepres-
teerde normale arbeidsuren en het aantal arbeidsuren waarvoor overloon ver-
schuldigd is en wegens het niet-betalen van overwerk tegen een bedrag dat ten

minste vijftig procent hoger is dan het gewone loon, de eiseres niet meer kan
aanvoeren dat de door de verweerder voorgelegde kopies van de prikkaarten
575 van de maanden mei tot en met september 2006 een ongeoorloofd bewijs vor-
men en door (intellectuele) valsheid zijn aangetast, aangezien de vaststelling,
door de sociaal inspecteur, van het niet-betalen van het loon en het overloon
voor die maanden, blijkens het proces-verbaal van 16 augustus 2007 aan de
hand van die prikkaarten werd gedaan, kent het arbeidshof op onwettige wijze
580 een bijzondere bewijswaarde toe aan de in dat proces-verbaal vermelde stukken,
met name de kopies van de prikkaarten, zonder de eigen bewijswaarde van die
stukken te beoordelen.

Door vervolgens op die gronden te beslissen dat de verweerder hierdoor het be-
585 wijs heeft geleverd van het feit dat hij tijdens de maanden mei tot en met sep-
tember 2006 overuren heeft gepresteerd voor de eiseres, schendt het arbeidshof
dan ook alle in de aanhef van het middel opgesomde wettelijke bepalingen, in het
bijzonder artikel 9 van de Arbeidsinspectiewet, zoals van toepassing vóór de ophef-
fing van die wet door de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek.

590 *Conclusie*

Het arbeidshof beslist niet wettig dat de vordering van de verweerder, gesteund
op het verschil tussen de gepresteerde uren zoals die voorkomen op de kopies
van de prikkaarten voor de maanden mei 2006 tot en met september 2006 en de
595 uren vermeld op de individuele rekening van 2006 moet worden toegekend voor
het bedrag van 12.008,06 euro, verklaart het hoger beroep van de verweerder
niet wettig gedeeltelijk gegrond en veroordeelt de eiseres niet wettig tot betaling
van 12.008,06 euro achterstallig loon en toeslag overloon, meer de interest
(schending van alle in de aanhef van het middel als geschonden aangewezen
600 wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen, in het bijzonder van artikel
9, eerste lid, van de wet van 16 november 1972 betreffende de arbeidsinspectie,
zoals van toepassing vóór de opheffing van die wet door artikel 109, 28°, van de wet van
6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek, met uitzondering van de artike-
len 1315 van het Burgerlijk Wetboek en 870 van het Gerechtelijk Wetboek).

605 ***Derde onderdeel***

3.1. De in artikel 9, tweede lid, van de Arbeidsinspectiewet beschreven bijzonde-
re bewijswaarde van het proces-verbaal tot het bewijs van het tegendeel geldt
610 niet voor feiten die niet zintuiglijk waarneembaar zijn en die dus niet materieel

kunnen worden vastgesteld, maar waarvan de eventuele “vaststelling” door de verbalisant voortvloeit uit een door hemzelf gemaakte gevolgtrekking.

615 De rechter kan de partij die dergelijke feiten aanvoert en die ze overeenkomstig de artikelen 870 van het Gerechtelijk Wetboek en 1315 van het Burgerlijk Wetboek moet bewijzen, er dan ook niet van ontslaan dat bewijs te leveren, noch aannemen dat ze tot het bewijs van het tegendeel voor bewezen moeten worden gehouden, op de loutere grond dat die feiten in het proces-verbaal zijn “vastgesteld”.

620 3.2. De door een sociaal inspecteur in een proces-verbaal gedane “vaststelling”, de visu aan de hand van de kopies van de prikklokkaarten en de verklaring van de werknemer, dat die werknemer in de voorbije maanden een welbepaald aantal (over)uren heeft gepresteerd, is geen materiële vaststelling die overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de Arbeidsinspectiewet door de rechter voor waar moet worden aangenomen tot het bewijs van het tegendeel.

630 Door te beslissen dat, vermits de sociaal inspecteur in het proces-verbaal van 16 augustus 2007 melding maakt van het aantal uren dat de verweerder in de maanden mei 2006 tot en met september 2006 heeft gepresteerd, tevens het bewijs is geleverd van het aantal gepresteerde overuren waarvoor hij voor die maanden vergoeding heeft gevorderd, kent het arbeidshof aan die vermelding op onwettig wijze een bijzondere bewijswaarde toe en schendt het alle in de aanhef van het middel opgesomde wettelijke bepalingen, in het bijzonder artikel 9 van de Arbeidsinspectiewet, zoals van toepassing vóór de opheffing van die wet door de wet 635 van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek.

640 Ook door te beslissen dat de hierboven beschreven overwegingen van het bestreden arrest er eveneens toe leiden dat de verweerder het bewijs niet meer moet leveren van het feit dat die overuren op verzoek en/of met goedkeuring van de eiseres werden gepresteerd, miskent het arbeidshof de wettelijke bewijswaarde van het proces-verbaal van 16 augustus 2007 en schendt het alle in de aanhef van het middel opgesomde wettelijke bepalingen, in het bijzonder artikel 9 van de Arbeidsinspectiewet, vóór de opheffing van die wet door de wet van 6 juni 645 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek, en de artikelen 1315 van het Burgerlijk Wetboek en 870 van het Gerechtelijk Wetboek.

Conclusie

650 Het arbeidshof beslist niet wettig dat de vordering van de verweerder, gesteund
 op het verschil tussen de gepresteerde uren zoals die voorkomen op de kopies
 van de prikkaarten voor de maanden mei 2006 tot en met september 2006 en de
 uren vermeld op de individuele rekening van 2006 moet worden toegekend voor
 het bedrag van 12.008,06 euro, verklaart het hoger beroep van de verweerder
 niet wettig gedeeltelijk gegrond en veroordeelt de eiseres niet wettig tot betaling
 655 van 12.008,06 euro achterstallig loon en toeslag overloon, meer de interest
 (schending van alle in de aanhef van het middel als geschonden aangewezen
 wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen, in het bijzonder van artikel
 9, eerste lid, van de wet van 16 november 1972 betreffende de arbeidsinspectie,
 zoals van toepassing vóór de opheffing van die wet door artikel 109, 28°, van de wet van
 660 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek, en van de artikelen 1315 van
 het Burgerlijk Wetboek en 870 van het Gerechtelijk Wetboek).

TOELICHTING

665 1. Met betrekking tot het eerste onderdeel

Het onjuist of onvolledig opmaken van de individuele rekening, voorheen straf-
 baar op grond van artikel 11, § 1, eerste lid, 1°, f), van het koninklijk besluit nr. 5
 van 23 oktober 1978 betreffende het bijhouden van sociale documenten, wordt
 670 met ingang van 1 juli 2011 strafbaar gesteld door artikel 187, § 2, 2°, van het So-
 ciaal Strafwetboek.

Het niet-betalen van het loon of niet-betalen van het loon op de datum dat het
 loon invorderbaar is, wordt thans strafbaar gesteld door artikel 162, 1°, van het
 675 Sociaal Strafwetboek.

Ook de administratieve vervolging van sociale misdrijven wordt sinds 1 juli 2011
 geregeld door het Sociaal Strafwetboek, meer bepaald door de artikelen 74 t.e.m.
 91 daarvan.

680

Zo wordt de overtreder overeenkomstig artikel 77 bij een ter post aangetekende
 brief verzocht zijn verweermiddelen in te dienen. Deze brief vermeldt onder meer
 de volgende gegevens:

- 685 1° de referenties van het proces-verbaal tot vaststelling van de inbreuk en houdende het relaas van de feiten die aan de basis liggen van de aanvang van de procedure;
- 2° het recht van de overtreder om zijn verweermiddelen schriftelijk of mondeling in te dienen binnen een termijn van dertig dagen te rekenen van de dag van de kennisgeving, namelijk op de dag dat de aangetekende brief door de postdiensten aangeboden is aan de geadresseerde in persoon, op zijn 690 hoofdverblijfplaats of op de maatschappelijke zetel.

Artikel 82 van het Sociaal Strafwetboek bepaalt dat de administratieve geldboete niet mag worden opgelegd vóór het eind van de termijn vermeld in artikel 77, of 695 vóór het schriftelijk of mondeling verweer van de overtreder, wanneer dit wordt ingediend vóór het einde van de voormelde termijn.

Overeenkomstig artikel 84, eerste lid, van het Sociaal Strafwetboek is de beslissing tot oplegging van een administratieve geldboete met redenen omkleed en 700 omvat zij onder andere de overwegingen die feitelijk en rechtens aan de basis liggen van de beslissing, enerzijds als antwoord op de ingediende verweermiddelen en anderzijds als motivering voor het bedrag van de administratieve geldboete. Ze omvat daarenboven inzonderheid de volgende elementen:

- 1° de bepalingen die de rechtsgrond ervan uitmaken
- 705 2° de referenties van het proces-verbaal tot vaststelling van de inbreuk en houdende het relaas van de feiten die aan de basis lagen van de aanvang van de procedure
- 3° de datum van het verzoek tot indiening van de verweermiddelen;
- 4° het bedrag van de administratieve geldboete;
- 710 5° de bepalingen van [artikel 88](#), eerste en tweede lid, met betrekking tot de betaling van de geldboete;
- 6° de bepaling van [artikel 3](#) van de wet van 2 juni 2010 houdende bepalingen van het Sociaal strafrecht betreffende het beroep tegen de beslissing.

715 Krachtens artikel 3 van de wet van 2 juni 2010 houdende bepalingen van het sociaal strafrecht tekent de overtreder die de beslissing van de bevoegde administratie bedoeld in [artikel 84](#) van het Sociaal Strafwetboek betwist, op straffe van verval binnen een termijn van drie maanden vanaf de kennisgeving van de beslissing beroep aan bij de arbeidsrechtbank bij wege van een verzoekschrift. Dit 720 beroep schorst de uitvoering van de beslissing. Het beroep tegen de beslissing van de bevoegde administratie maakt het geschil zelf aanhangig bij de arbeids-

rechtbank? zonder dat deze laatste het bedrag van de administratieve geldboete mag verhogen.

725 Overeenkomstig artikel 85, tweede lid van het Sociaal Strafwetboek doet de kennisgeving van de beslissing tot oplegging van een administratieve geldboete de strafvordering vervallen.

730 Artikel 91 van het Sociaal Strafwetboek bepaalt dat door de betaling van de geldboete, de rechtsvordering van de bevoegde administratie vervalt.

735 De betaling van de boete door de werkgever heeft echter niet tot gevolg dat hij, zelfs stilzwijgend, de gegrondheid erkent van een burgerlijke rechtsvordering die uit dat misdrijf voortvloeit (G. VERHEGGE, 'Over enkele arresten van het Arbeidshof te Gent', *R.W.*, 1981-82, 2065 en door H.D. BOSLY, 'Tien jaar sociaal strafrecht', in *Sociaal strafrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1984, 85).

2. Met betrekking tot het tweede en het derde onderdeel

740

745 Een proces-verbaal is een geschrift waarin een gekwalificeerde ambtenaar een weergave geeft van feiten die verband houden met een misdrijf waarvan hij het bestaan heeft gecontroleerd en waarvan het onderzoek binnen zijn bevoegdheid valt (F. SCHRAM en J. VERBRUGGEN, *Publieke toegang tot documenten bij sociale inspecteurs*, in *C.D.P.K.-libri* nr. 10, Gent, Mys & Breesch, 2001, 30).

750 Overeenkomstig het tweede lid van artikel 9 van de Arbeidsinspectiewet (thans artikel 66, eerste lid, van het Sociaal Strafwetboek) hebben die processen-verbaal, opgesteld door de inspectiediensten, bewijskracht tot het tegendeel bewezen is voor zover een afschrift ervan ter kennis wordt gebracht van de overtreder en, in voorkomend geval, van zijn werkgever, binnen een termijn van veertien dagen die een aanvang neemt de dag na de vaststelling van de overtreding.

755 De bijzondere bewijskracht (eigenlijk "bewijswaarde") van de processen-verbaal van de sociaal inspecteurs vormt een afwijking van de vrije bewijswaardering die in de regel in strafzaken geldt. Zij heeft voor gevolg dat de overtreder de onjuistheid moet aantonen van de door de verbaliserende inspecteur gedane vaststellingen, wat in de praktijk soms moeilijk is, reden waarom de processen-verbaal

760 op korte termijn aan de overtreder moeten worden meegedeeld om zijn rechten van verdediging te vrijwaren.

Het tegenbewijs van de in het proces-verbaal gedane vaststellingen kan worden geleverd door alle middelen van recht (getuigen, deskundigenonderzoek, plaatsbezoek, geschriften,...). Een loutere ontkenning van de vastgestelde feiten volstaat evenwel niet (M MORSA, *Infractions et sanctions en droit social*, Brussel, Larcier, 2013, 167 ; Y. JORENS, *Sociaal strafrecht*, Brugge, Die Keure, 2011,168).

770 De bijzondere bewijswaarde van het proces-verbaal blijft beperkt tot de door de opsteller van het proces-verbaal persoonlijk, binnen de perken van zijn wettelijke opdracht, regelmatig gedane zintuiglijke, materiële vaststellingen betreffende de samenstellende delen van het misdrijf. Zij geldt niet voor de juridische gevolgtrekkingen die de sociale inspecteurs aan hun vaststellingen hechten (Cass. 10 juni 1968, *Arr. Cass.* 1968, II, 1233; Cass. 13 juni 1973, *Pas.* 1973, I, 1171; Cass. 775 27 mei 1980, *Pas.* 1980, I, 117).

Ook subjectieve overwegingen van de verbalisant hebben geen bijzondere bewijswaarde. Het uitgangspunt blijft wat dat betreft dat de rechter vrij de bewijswaarde van het proces-verbaal beoordeelt (Y. JORENS, *o.c.*, 169).

780 Als, zoals in deze zaak, een verbalisant in een proces-verbaal schrijft dat hij “de visu” aan de hand van “kopies van prikklokkaarten en bevestigd door de verklaring” van een werknemer “vastgesteld” heeft dat de werknemer “overuren” heeft gepresteerd, dan is de bijzondere bewijswaarde van het proces-verbaal enkel 785 verbonden aan het feit dat de kopieën van de prikkaarten een bepaald aantal uren vermelden en dat de werknemer dat heeft bevestigd, maar niet aan het feit dat die uren ook effectief werden gepresteerd, laat staan aan hun kwalificatie als overuren. In deze zaak beschuldigt de eiseres de verweerder van valsheid bij het gebruik van de prikkaarten, maar laat het arbeidshof hem niet toe daarvan het 790 bewijs te leveren.

795

OM DEZE REDENEN

Concludeert de eiseres dat het uw Hof behage

- de bestreden beslissing te vernietigen,
- 800 - de zaak en de partijen te verwijzen naar een ander arbeidshof,
- uitspraak te doen over de kosten als naar recht.

Gent, 30 november 2016

805 Voor de eiseres,

Willy van Eeckhoutte,

810 advocaat bij het Hof van Cassatie.

Geen pro-fiscoverslaring van vrijstelling van rolrecht bijgevoegd, gelet op artikel 269¹, laatste lid, van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten.

815

NIET VERBETERDE KOPIE